

Una fasana del Dr. Muñoz

Hom ens assabenta que, malgrat la oposició de qualque clergue sensat i digne, el bisbe espanyoler i eixerit de la Seu de Vich, ajudat del canonge arxiver Dr. Casadevall, el qual també es perd de vista i és acèrrim defensor de la unitat, integritat, moralidat, etc., de la Xina, ha fet retirar del Museu Diocesà tota la col·lecció de còdexs, documents i papirus propietat de la Seu, els quals durant trenta anys havien honorat i enriquit una de les sales del Museu.

Hom creu que aquesta retirada no gaire estratègica, obeeix a la afició despertada entre els entiquaris estrangers per a aquesta mena de tresors eficaçment secundada pels interessats botiflers i ultra-patrioters clergues incults que de tan en tan havem de tolerar com una carícia més de la mai prou alabada dominació espanyola. CATALÀ!

que passes dessota una de les nombroses banderes espanyoles onejants encara sobre la nostra esclavitzada terra, no facis cap gest d'ira impotent. Acota el cap, ja que ets esclau, i jura emprar tota la teva voluntat, tota la teva intel·ligència, tota la teva força per la redempció del teu poble fins a encalçar la llibertat absoluta de la teva terra, Catalunya, la dolça pàtria del nostre cor.

Comparances

Sembla que els madrilenys en general i més especialment el que volten a l'entorn del i del Pup creuen de bona fe en la rebuda magnífica dels reis d'Espanya a Barcelona. En Primo en sab la prima en prendre'ls per «primos». Ha fet la segona edició dels 50.000 manifestants de Burriana, ciutat de 15.000 habitants!

Com que també havem sentit algú aquí entre nosaltres que parlava de bona rebuda cal que comparem els assistents a l'arribada dels reis de els espanyols i els que reberen a en Douglas Fairbank i la Mary Pickford, així com l'entusiasme vibrani i espontani dels uns i la poca calor dels primers malgrat l'incident de les pompes reials i els crits pagats.

Cert que hom no els feu una rebuda com nosaltres trobem que cal fer-los-hi, però es veié ben bé que la Barcelona que sent, que treballa i que pensa romangué ben allunyada de totes les moixigangues i xins-xins estrangers. Pensem, amics separatistes, que si la rebuda hagués sigut com nosaltres la volíem avui ja tindriem la guerra encesa arreu de Catalunya, i recordem que àdhuc la vetlla d'esclatar a Cuba l'últim crit que els portà l'independència a l'Havana assistiren cent mil persones a una manifestació espanyolista.

Veritats que no han passat per la censura

La democràcia, sense armes per imposarla, és un destorb.

La voluntat d'un poble sense mitjans coercitius no compta davant del món.

Cal que la llibertat empri la força per a lliurar-se de la tirania, enderrocant tirans i dictadors.

Mussolini ha triomfat pel bastó; els soviets per les armes; en Primo de Rivera per l'exèrcit. Nosaltres triomfarem si sabem armar-nos.

Calen armes, àdhuc per a defensar el dret i la justícia i poder gaudir de llibertat i cultura pròpia.

ADVERTIMENT

RECOMANEM A TOTS ELS QUE SIMPATITZIN AMB ELS GRUPS DE SEPARATISTES ACOBLATS A L'ENTORN DEL NAIXENT ESTAT CATALÀ I QUE ENCARA NO FORMIN DINS L'ORGANITZACIO QUE TINGUIN PRESENT QUE SOLS SON DINS LA ORGANITZACIO I LABOREN PER ELLA ELS POSSEIDORS DEL CARNET D'IDENTITAT, NUMERAT I SIGNAT PER EN FRANCESC MACIÀ, EL NOSTRE CAP.

FEM AQUEST ADVERTIMENT PER DESFER DESTORBS QUE POGUESSIN CREAR ENEMIGS O INDISCIPLINATS, SORPRENENT LA BONA FE DELS PATRIOTES QUE VULGUIN COOPERAR A L'ENFRITAMENT DELS NOSTRES RENGLLES.

De la Dépêche

Paris, 27, Mai.—Un certain nombre de professeurs et d'écrivains se sont réunis aujourd'hui au siège du rapprochement universitaire, à 5 h. 30, sous présidence de M. Emile Legouis, professeur de la Sorbonne. Le but de cette réunion était de prendre connaissance des événements qui ce sont récemment produits à Barcelone, où 160 professeurs ont été chassés de l'Université nouvelle, parce qu'ils s'étaient solidarisés par une lettre de sympathie, lettre purement privée, avec un collègue dont un rapport officiel menaçait les laboratoires et l'enseignement.

Les assistants ont décidé de rédiger une protestation énergique, qui sera soumise à la signature des universitaires et parant français, pour être remise aux autorités intéressées et à la Société des Nations. En attendant l'adresse de sympathie suivante a été mise aux voix et adoptée à l'unanimité:

«Les universitaires et les écrivains français, réunis le 27 Mai, au siège du rapprochement universitaire, envoient à leurs collègues destinés de l'Université Nouvelle de Barcelone l'expression de leur ardente sympathie et de leur admiration pour la belle œuvre qu'ils avaient créé et ils protestent contre la suppression arbitraire d'un foyer intellectuel.»

De «LA DEPECHE», de Toulouse.

Sota la dominació espanyola

Mentre confegim aquest periòdic la dominació espanyola ensenyorida de Catalunya, segueix donant-nos les més frapants demostracions de la seva amor, ensems que l'exemple de llur força posada al servei de llur dèria més que idea de destruir nostra pàtria.

Cal que esguardem els esdeveniments sense cap temença. L'esdevenidor ens pertany, és nostre. El nostre problema té actualment, gràcies a l'ineptitud fatal i històrica dels espanyols, la valor de les coses que pertanyen per dignitat a tot el poble.

L'enemic prou pot menaça els; seus punys closos, per una llei inexorable, cau damunt seu mateix i llurs actes són el la més càlida propaganda pel recobriment de nostra consciència pròpia, de nostra dignitat de poble, sotmès a la llei d'una de raça i mentalitat africana, tal com les recerques darreres de llurs propis historiadors.

Tal com deïem, l'esdevenir és nostre, més això malgrat nosaltres no haguem de precipitar la possible ruptura no llunyana del jou espanyol, havem el deure, l'obligació de comportar-nos en franca guerra esperitua amb Espanya, ultra el preparar-nos organitzant-nos curosament per la alçada que ja veslluma, la del gest ardit, on en lluita amb el poble que ens befa i escarneix, farem ofrena de la nostra vida.

Ara, cal tan sols comportar-se dignament i serena, que sien nostre historial aquests dos mots que ja després farem el racó de l'obra feta

per nosaltres així com la fracassada dels nostres dominadors, actuals i eterns enemics nostres: els espanyols.

Noves

Hem vist un ofici del delegat governatiu i del alcalde de Sabadell, demanant? a les fàbriques que paressin de 10 del matí a les 3 de la tarda el dia de la visita dels reis espanyols a aquella ciutat del Vallès, abonant el jornal íntegre als treballadors. Aquests eren al carrer quan passaren els reials personatges, però, amb un seny f'educació exemplars, no avalotaren ni cridaren, donant lloc a què la comitiva fruis d'un religiós i pregon silenci durant tot el trajecte.

El coronel de la guàrdia civil espanyola de Sabadell, cap de l'ordre durant la visita dels gegants reials a aquella feineria ciutat, esà treient foc pels caixals perquè l'automòbil de la reina anava profusament exornat amb segells de les quatre barres amb l'estel solitari. Creiem que si no pot fer un escarment parará boig.

La rebuda feta als monarques espanyols al Liceu fou d'un entusiasme delirant, segons telegrama d'en Primo. Figureu-vos que l'Orquestra Casals no pogué tocar la marxa reial perquè no la sabia (?), que hom tingué de llogar una banda perquè la toqués quan entressin els gegants. Al rei se l'entretingué fins que fou acabada la pessa que tocaven quan arribà al teatre perquè no es volguessin palesar interrupcions reials. El públic, molt nombrós, aplaudí cortesment per breus moments la presència del monarca que en Primo victorejà, però, a l'acabar la part de concert, fou ovacionat llargament i repetida En Pau Casals, el qual tingué de sortir 6 o 7 cops a recollir els aplaudiments de tota la sala pès,

Els grans magatzems són botiflers, cal que ho tingueu present i aneu a les nostres botigues que són molt més de casa en general. Del «Siglo» no en parlem, prou que s'en dol en Conde, que veu que els seus negocis van molt malament. La casa Damians exposa la bandera odiosa perquè en Foronda és padri d'una del regiment de Badajoz i en Jorba s'entreté en fer brodar tapisos per als gegants reials. Que eagin fent, que ens és grat conèixer cada pore pel seu nom.

En Damià Matdu, per no voler untar-se amb la S. E. I. T. E. que tan coralment acullen el rei i en Primo, ha sigut pregat d'anar a passar una temporada a l'estranger.

Per quelcom diga en Primo: «Que aguarden estos cobardes que el rey salga de Barcelona». Ell, el valent que té tot l'exèrcit i tota la policia espanyola i encara tremola de tan en tan.